

ПРОЛЪТЪ.

Пжпкитѣ се пукатъ,
Топълъ вѣтъръ вѣе . . .
Иде ми да викамъ,
Иде ми да пѣя.

Иде ми да падна,
Черня да пригърна,
Иде ми да ритна
Бабиното гърне.

Па да хукна бърже,
Бърже изъ вратата —
Да гъркулна кака,
Да прескокна батя.

Да изплаша страшно
Гължбитѣ сиви,
Съ коренъ да изтръгна
Цѣфналата слива.

И катъ нишо-пречка
Стобора прекрачилъ,
Да си яхна мигомъ
Черното малаче . . .

Сбогомъ, тате, мамо,
Нѣма да се върна —
Гътнахъ пакъ въвъ кѣта
Бабиното гърне!

Де-бре, ху-бре, Мачо,
Де-бре, ху-бре, карай!
Карай и събаряй
Кжши и дувари!“

Асень Разцвѣтниковъ.